

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Ҳабдаҳ

Войи дуҷум — Қисми чорум

Jeff Pippenger

2026-06-25

627, 632 ва 637

«Калид»-е, ки чоҳи бепоёнро мекушояд, ҷанги Нинво аст, ки дар соли 627, панҷ сол пеш аз он ки Муҳаммад дар соли 632 вафот кард, ба амал омад. Панҷ сол баъд, дар соли 637, нерӯҳои мусулмон пойтахти Форсро, ки яке аз ду абаркудрати бузурге буд, ки дар ҷанги Нинво ширкат доштанд, тасарруф карданд. Ин воқеа тавозуни қудратро дар Ховари Миёна ба таври ҷашмгир дигаргун сохт. Ҷанги Нинво дар соли 627 қуввати Империяи Форсро заиф кард, ва даҳ сол баъд Империяи Форс аз байн рафт.

Фурӯтанӣ—782

Пас аз яксаду панҷоҳ соли вафоти Муҳаммад дар соли 632, дар юриши Аббосиён дар соли 782, лашкари Аббосиён (ба гуфтаи манобеъ, тақрибан 95 000 нафар) ҳучуми азимеро ба сарзамини Бизантия дар Осиёи Сағир (Туркияи имрӯза) оғоз кард. Онҳо то ҳуди Хрисополис, дар рӯ ба рӯи Константинопол аз он сӯи гулӯгоҳи Босфор, пеш рафтанд ва ба пойтахти Бизантия бисёр наздик шуданд. Бизантиён таҳти ҳукмронии малика Ирина ба шикасти сахте дучор гардиданд. Дар натиҷа, Бизантиён маҷбур шуданд, ки оташбаси хоркунандаи сесоларо имзо кунанд ва розӣ шаванд, ки боҷи солонаи бузурге (тақрибан 70 000–90 000 динари тилло) бипардозанд ва либосҳои абрешимӣ ва гаравгонро таслим намоянд. Ин юриш яке аз бузургтарин ва муваффақтарин ҳамлаҳои Аббосиён ба сарзаминҳои Бизантия дар тӯли асри VIII буд. Он қудрати рӯ ба афзоиши Хилофати Аббосиён ва таназзули идомадори Империяи Бизантияро ба намоиш гузошт.

Панҷ моҳ

Дар боби нӯҳи Ваҳй «панҷ моҳ», ки ба яксаду панҷоҳ сол баробар аст, ду бор зикр шудааст: як бор дар ояти панҷум ва боз дар ояти даҳум.

Ва ба онҳо дода шуд, ки онҳоро накушанд, балки панҷ моҳ азоб диҳанд; ва азоби онҳо мисли азоби каждум аст, вақте ки одамеро мезанад. Ва дар он рӯзҳо одамон маргро хоҳанд чувт, вале онро нахоҳанд ёфт; ва орзуи мурдан хоҳанд кард, вале марг аз онҳо хоҳад гурехт. Ва сурати малаҳҳо монанди аспоне буд, ки барои ҷанг омода шудаанд; ва бар сарҳояшон чизе монанди тоҷҳое буд, ки ба тилло мемонд, ва рӯйҳояшон мисли рӯйҳои одамон буд. Ва мӯй доштанд, мисли мӯйи занон, ва дандонҳояшон мисли дандонҳои шерон буд. Ва ҷавшанҳо доштанд, гӯё ҷавшанҳои оҳанин; ва овози болҳояшон мисли овози аробаҳои ҷангӣ бо аспони бисёре буд, ки ба ҷанг медаванд. Ва думҳое монанди каждумҳо доштанд, ва дар думҳояшон нешҳо буд; ва қудрати онҳо дар

он буд, ки панҷ моҳ ба одамон зарар расонанд. Ваҳй 9:5–10.

Дар карнаи панҷуми боби нӯхуми Ваҳй ду давраи чудогонаи нубувватӣ, ҳар яке аз яксаду панҷоҳ сол, мавҷуд аст. Давраи аввал аз вафоти Муҳаммад дар соли 632 то таҳқир шудани императрица Иринаи Руми Шарқӣ дар соли 782 идома меёбад. Боби нӯхум бархостани Исломо ба таври бисёр муфассал муайян мекунад. Аз муттаҳид шудани қабилаҳо дар соли 606, то ҷанги Нинве дар соли 627, то вафоти Муҳаммад дар соли 632, ва сипас то шикасти Форс дар соли 637, бархостан ва фурӯраи Исломо дар Каломи нубуввати Худо бо диққат пайгирӣ шудааст. Исломи Арабистон қудратест, ки дар аввалин нубуввати яксаду панҷоҳсолаи азоб зоҳир мегардад. Муттаҳид сохтани қабилаҳо аз ҷониби Муҳаммад дар соли 606; сипас ҷанги «калидӣ»-и Нинве дар соли 627, ки баъд аз он пешгӯии Муҳаммад дар бораи заволи ҳам Форс ва ҳам Рум тақрибан дар соли 628 меояд, ва баъд то вафоти ӯ дар соли 632. Ин санаҳо пайдарпайии мушаххаси рӯйдодҳоро дар ҳатти Исломо намоёндагӣ мекунад.

Пас аз якуним сад сол аз даргузашти Муҳаммад дар соли 632, пойгоҳи қудрати Исломо аз Арабистон ба Туркия интиқол ёфт, зеро он Руми Шарқиро то ҳуди Қустантиния ба ақиб ронд. Войи аввал Исломи Арабистонро ифода мекард, ва войи дуюм Исломи Туркияро ифода мекард. Дар дохили войи аввал, ҳар ду пешгӯии замони якунимсадсола тафовути миёни Исломи Арабистон ва Исломи Туркияро муайян месозанд, ҳамон тавре ки ин ҳақиқат дар тафовути миёни войи аввал ва дуюм низ ифода шудааст.

Саду панҷоҳи соли нахустин бо заволи Форс оғоз ёфта, бо дар деворҳои Константинопол дармондани Рум ба поён расид. Давраи дуҷуми саду панҷоҳсола бо пирӯзии Усмон (ки Ётмон низ хонда мешавад) дар Никомидия оғоз ёфт. Пирӯзии усмонӣ дар Никомидия ба муҳосираи Никомидия (Измита имрӯза, Туркия) ишора мекунад, ки аз соли 1333 то 1337 рух дод, вақте ки Султон Орхон Ғозӣ (писари Усмони I, бунёнгузори бейлики усмонӣ) шаҳри муҳими византии Никомидияро ба муҳосира гирифт. Шаҳр ҷанд сол муқовимат кард, вале дар ниҳоят дар соли 1337 бар асари гуруснагӣ ва камбуди озуқа таслим шуд. Ба гарнизони византии иҷозат дода шуд, ки ба Константинопол хориҷ шаванд. Никомидия яке аз охири қалъаҳои бузурги византии дар Осиёи Сағир (Анатолия) буд. Суқути он амалан ба ҳокимияти Византия бар бештари Анатолияи ғарбӣ хотима дод. Ин пирӯзӣ ба усмонӣ имкон дод, ки қудрати худро дар Битиния таҳким бахшида, минбаъд ба сӯи тангаи Босфор густариш ёбанд. Он қадами муҳимме ба сӯи фатҳи ниҳии Константинопол аз ҷониби усмонӣ буд (ки беш аз як аср баъд, дар соли 1453, рух дод). Ин муҳосира аксаран ҳамчун яке аз пирӯзиҳои калидии ибтидоӣ доништа мешавад, ки бейлики хурди усмониро ба қудрати рӯ ба боло рави минтақавӣ табдил дод.

Вақте ки давраи дувуми яксаду панҷоҳсола дар дохили карнаи якум 27 июли соли 1449 ба анҷом расид, охири Константин барои ба тахти Руми Шарқӣ нишастан аз султони исломӣ иҷозат хост; ба ин тарз ӯ ҳамон таҳқирро аз сар гузаронид, ки Императрица Ирина дар поёни аввалин яксаду панҷоҳ соли ду давраи «панҷмоҳа»-и боби нӯхуми Ваҳй аз сар гузаронида буд. Таҳқири «Императрица Ирина» ва ҳамчунин «Константинополи охири» намунаи пешакии таҳқири баъдии усмонӣ буд, вақте ки онҳо, хангоми анҷоми пешгӯии

замонии воӣ дувум, аз чор қудрати бузурги Аврупо бар зидди хатари Миср ҳимоят ҷустуҷӯ карданд.

Пантеон

Пешвоён дуруст фаҳмида буданд ва таълим меоданд, ки ибораи «макони қудси Ё сарнагун карда шуд» дар Дониёл, боби ҳаштум, ояти ёздаҳум, ба воситаи Константин ба амал омад.

Бале, ӯ худро ҳатто то баробари Сардори лашкар бузург намуд, ва аз ҷониби ӯ қурбонии доимӣ бардошта шуд, ва макони муқаддасгоҳи ӯ фурӯ рехта шуд.

«Мақдасгоҳе», ки дар ин ҷо муайян шудааст, маъбади Пантеон дар шаҳри Рум буд ва «ҷои» он маъбад Рум буд. Рум аз ҷониби Константин «ба зер андохта шуд», вақте ки ӯ дар соли 330 қарор дод пойтахти империяи худро ба Константинопол кӯчонад. Ояти ёздаҳум бо Ваҳй боби сиздаҳум иртибот дорад ва ояти дуум ҳамон воқеахоро муайян мекунад.

Ва он ҳайвоне ки ман дидам, монанди паланг буд, ва пойҳояш ҷун пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қудрати худро, ва тахти худро, ва ҳокимияти бузурге ба ӯ дод.

Аждаҳо Руми бутпараст буд, ва Руми бутпараст дар соли 330 «тахти» ҳокимияти худро ба калисои Рум супорид, вақте ки пойтахтро ба шарқ кӯчонд; ба ин тариқ ҳолигии қудрате боқӣ монд, ки калисои папӣ бо майлу ризо аз он баҳра бардошт. Вақте ки мо хатти Руми шарқиро аз соли 330 то 1453 оғоз мекунем, мебинем, ки дар оғози пешгуи Руми шарқӣ, шаҳри Рум бо рад кардани Рум аз ҷониби Константин хор карда мешавад. Он хорӣ бо Императрица Ирина дар соли 782, дар анҷоми якумин саду панҷоҳ соли азоб, тақрор гардид. Ҳар дуи он хорсозиҳо аз ҷониби Константинополи охири тақрор карда шуданд.

Хестагии Хос ва Суқутҳо

Карнаи панҷум ва шашуми Ваҳй боби нӯҳ ҷузъиёти суқути Руми шарқиро баён мекунад ва ҳамчунин бархостан ва суқути Исломо низ сабт менамоянд. Илҳом ба мо хабар медиҳад, ки «бархостан ва суқут»-и подшоҳихоро дар китобҳои Дониёл ва Ваҳй мавриди омӯзиш қарор диҳем. Он подшоҳиҳо хусусиятҳои вижаи худро доранд, ки бо «бархостанҳо ва суқутҳо»-и хоси онҳо вобастаанд. Суқути Яҳудо тавассути се ҳамла бар Ерусалим ба амал омад. Ибриён ба Бобил бурда шуданд ва тибқи се фармон бозмегаштанд, ки он фармонҳо 2,300 солро оғоз мекарданд, ки ба таърих ворид шудани се ғаришта аз соли 1798 то 1844-ро дар пай дошт. Бобил дар як шаб суқут кард. Рум аз ҳам пошид, ва дар доираи ҳамин пошири он ду ҷанбаи Рум тахти ҷойгоҳи ё Руми ғарбӣ ё Руми шарқӣ ба миён гузошта шуданд. Бархостан ва суқути империяи Птолемей ва империяи Селевкиён дар сеяки аввали Дониёл боби ёздаҳум намунаи бархостан ва суқути Руми папистӣ мебошад. Он шаҳодат танҳо ҳулокаи достони Искандар ва парокандашавии Юнон аст. Бар хилофи Рум, Юнон ба чор қисм тақсим шуд, ки дар ниҳоят ба ду қисм табдил ёфт. Рум ба шарқ ва ғарб тақсим шуд, ва баъд аз он Руми ғарбӣ ба таври набавӣ ба се қисм ҷудо гардид, ки ҳукумати сегонаи Румро намояндагӣ мекунад. Дар мавриди Руми шарқӣ, Константин подшоҳии худро миёни се

писараш тақсим кард. Равшан аст, ки Руми ғарбӣ ва Руми шарқӣ хатҳои мувозӣ мебошанд, ки калисои Рум ва давлати Румро намоёндагӣ мекунад. Бо он тақсимои дугона, боз як тақсимои сегонаи дигар низ вучуд дорад. Юнон аз чор ба ду буд, Бобил як шаб буд, Яхудо се ҳамла буд. Дар мавриди Ислом, «бархостани» онҳо ҳамчун «раҳо шудан» тасвир ёфтааст ва «сукути» онҳо «махдуд шудан» аст.

Авҷи онон бо Муҳаммад оғоз ёфт ва 11 августи соли 1840 маҳдуд карда шуданд. Онҳо озод карда шуданд ва дар 9/11 феврал боз маҳдуд гардонида шуданд. Ба наздикӣ, 7 октябри соли 2023, онҳо озод карда шуданд ва аз он вақт инҷониб дар Ғазза маҳдуд шудаанд. Ислом боз озод хоҳад шуд, то барпо гардидани сурати ҳайвонро нишонгузорӣ намояд. Хати таърихи нубуввати ислом, ки дар бобҳои нӯҳум то ёздаҳуми китоби Ваҳй тасвир шудааст, таърихи нубуввати Исломи войи сеюмро муайян мекунад. «Таърихи нубуввати Исломи войи сеюм» ҳамчунин бо фариштаи ҳафтум ва низ бо фариштаи сеюм намоёндагӣ мешавад. Фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844, ҳангоме ки фариштаи ҳафтум ба навоҳтан оғоз кард, фаро расид. Фариштаи сеюм ва войи сеюм дар 9/11 ба дохили таърихи нубувватӣ ворид шуданд. Аз 9/11 то қонуни якшанбе, таърихи нубуввати войи якум ва дуум такрор шуда истодааст ва ҳанӯз ҳам такрор мешавад.

«Калид»-и ҷанги Нинве ду қудрат, Рум ва Форсро, ба робитаи мустақим ва ҷудонашаванда бо Ислом мекашад. Нинве беш аз ҳар порчаи дигари Навиштаҷот заволи тадриҷии ҳам Руми ғарбӣ ва ҳам Руми шарқиро ба таври равшан муайян мекунад.

Ҳиродус рамзи аждаҳост; ӯ намоёндаи Рум буд. Аждаҳо дар охири ҷаҳон Созмони Милали Муттаҳид аст. Ҳангоми қонуни якшанбе подшоҳии шашум сукут мекунад, подшоҳии ҳафтум оғоз меёбад, аммо онҳо подшоҳии худро дар ҷашни зодрӯзи худ ба подшоҳии ҳаштум медиҳанд. Подшоҳии ҳафтум тоза таваллуд шудааст ва он феврал розӣ мешавад, ки подшоҳии худро ба Ҷаҳишаи Бобил барои як соат бидиҳад, ҷунонқи инро ваъдаи Ҳиродус ба Саломия, ки то нисфи подшоҳии худро ба ӯ медиҳад, пешнамоиш мекард.

Дар ҳамон ҷое ки Иёлотӣ Муттаҳида сукут мекунад, Созмони Милали Муттаҳид ба вучуд меояд ва иттиҳоди сегона амалӣ мегардад. Ҳиродус аждаҳост, ва Ҳиродия папост, ва Иёлотӣ Муттаҳида Саломея аст. Ҳиродус дар паймони ғайриқонунии издивоҷӣ қарор дошт, зеро ӯ бо зани бародараш издивоҷ карда буд, ва дар сатҳи нубувватӣ ӯ дар муносибати маҳрамона бо Саломея қарор дошт, зеро равшан аст, ки ҳангоми рақси ӯ нисбат ба вай шаҳват дошт. Аждаҳо ҳам бо модар ва ҳам бо духтар робита дорад. Инро дидан муҳим аст, вақте ки шумо муайян мекунед, ки Руми ғарбӣ ва шарқӣ мутаносибан ҳунари калисои ва ҳунари давлатдориро намоёндагӣ мекунад. Рум, салтанати ҷоруми нубуввати Китоби Муқаддас, аз нигоҳи нубувватӣ папиро бар тахт шинонд, ва бо ин амал Иёлотӣ Муттаҳидаро намунавор сохт, ки боз папиро бар тахт хоҳад нишонд.

Аз соли 330 то 476 тадриҷан заволи ёфтани Руми Ғарбӣ намоёндагии тадриҷан заволи ёфтани Иёлотӣ Муттаҳида аз соли 1798 то қонуни якшанбе мебошад. Соли «330» ва соли «1798» ҳар ду нишонаҳои роҳи нубувватӣ мебошанд, ки дар китоби Дониёл «вақти муайяншуда» ё «вақти охир» номида мешаванд. Соли 330 оғози Руми Ғарбӣ ва Шарқиро нишон медиҳад.

Поёни ҳар дуи онҳо таҳқир шудани роҳбари Рум аст, ҳамон тавре ки Константин дар оғоз шаҳри Румро таҳқир кард. Соли 476 анҷоми як давраи нубувватӣ буд, ки нишон медиҳад сохтори бонуфузи сиёсии Рум дар се қадам чӣ гуна фурӯ пошид. Даврае, ки бо рад шудани шаҳр дар соли 330 оғоз ёфт, пас аз он бо таҳқир шудани тамоми сохтори сиёсии онҳо идома ёфт — ҷумҳурии пурҷалоли онҳо, ки моёи асосии фаҳри Руми қадим буд, барҳам дода шуд, ва ниҳоят ба соли 476 расид, вақте ки дигар ҳеҷ ҳокиме бар Рум нахоҳад буд, ки аз насаби воқеан румӣ бошад. Ду хатти Рум, ки аз соли 330 оғоз меёбанд, ва порчае ки дар он ин ду хатт муқаррар карда мешаванд, ҳамчунин ду хатти нубуввати панҷмоҳаро низ дар бар мегиранд. Хатти Руми Ғарбӣ бо таҳқири тадриҷӣ оғоз мешавад ва бо таҳқири тадриҷӣ анҷом меёбад. Хатти Руми Шарқӣ низ бо таҳқири тадриҷӣ оғоз мешавад ва бо таҳқири тадриҷӣ дар соли 1449 ба анҷом мерасад, вақте ки Константинополи охири барои подшоҳӣ кардан иҷозат пурсид.

Яке аз дурузаҳои панҷмоҳа ба поёни Исломи арабӣ ҳамчун меҳвари нубувват ва ба оғози Исломи туркӣ дар соли 782 меоварад. Дар он сана, малика Ирина ҳор мегардад, мутобиқ ба хориҳои Константинополи Охири дар анҷоми нубуввати дуввуми панҷмоҳа. Ду нубуввати панҷмоҳа дар дохили як ривояти понздаҳоятӣ. Яке таърихи Исломи Арабистонро тасвир мекунад, дигаре Исломи Туркияро. Ҳар ду бо хориҳои Руми шарқӣ ба анҷом мерасанд. Хулосаи яке аз ин нубувватҳо бо хориҳои як зан иҷро гардид ва дигаре бо хориҳои як мард. Сатр бар сатр онҳо хориҳои калисо ва давлатдорӣ Руми шарқиро муайян мекунад. Ҳар ду хориҳои Исломи войи аввал ба вучуд меоварад. Хориҳои Константинополи Охири дар соли 1449 як давраи ҷаҳорсоларо оғоз мекунад, ки дар соли 1453, бо фурӯ рехтани деворҳои Константинопол, ба анҷом мерасад. Соли 1449 хориҳои ифода мекунад ва дар соли 1453 деворҳои фурӯ меоянд ва як подшоҳӣ ба поён мерасад.

Марги Муҳаммад

Яке аз ду давраи панҷмоҳа бо марги Муҳаммад оғоз меёбад, ки дар ояти ёздаҳум ҳамчун «подшоҳе, ки бар онҳо буд» муайян шудааст.

Ва бар сари худ подшоҳе доштанд, ки фариштаи вартаи беҳад аст; номи ӯ ба забони ибронӣ Абаддун аст, аммо ба забони юнонӣ номи ӯ Аполлион мебошад.

Подшоҳи онҳо Муҳаммад буд, зеро ӯ дар ояти якум муайян карда шудааст; бинобар ин, ӯ шахсияти дигари исломӣ нест; ӯ Муҳаммад-подшоҳ аст, ва подшоҳ салтанат аст, ва Ислом салтанати Муҳаммад аст.

Ва фариштаи панҷум карнай навохт, ва ман ситораеро дидам, ки аз осмон ба замин фурӯ афтод; ва ба ӯ калиди ҷоҳи беҳадаб дода шуд. Ва ӯ ҷоҳи беҳадабро кушод; ва аз ҷоҳи дуде баромад, мисли дуди кӯраи бузурге; ва офтобу ҳаво аз дуди ҷоҳи торик гардид. Ва аз дуд бар замин малаҳҳо берун омаданд; ва ба онҳо қудрат дода шуд, чунон ки қадумони замин қудрат доранд. Ваҳй 9:1–3.

Такрори войҳои якум ва дуҷум дар дохили войи сеҷум ба такрори фариштагони якум ва дуҷум дар дохили фариштаи сеҷум мувофиқат мекунад. Ба Муҳаммад, подшоҳ, калид дода

шуд, то чоҳи беқаърро бикшояд, ва 9/11 муайян месозад, ки кай фариштаи сеюм қудратманд мегардад. Пас Масеҳ, ҳамчун фариштаи пурқудрат, ҳангоми он ки зарбаи аввали Бильом ба таърихи нубувватӣ ворид шуд, нозил гардид. Сипас чоҳи беқаър кушода шуд ва Ислом боз ба мавзӯи таърихи ҷаҳон табдил ёфт. Пас Масеҳ қавми Худро боз ба роҳҳои қадимаи Ирмиё роҳнамоӣ кард ва паёми воӣи сеюм ва фариштаи сеюм ба садо додан оғоз намуд. Дар соли 2015, Трамп нияти худро барои номзад шудан ба мақоми президент эълон кард ва ба ин васила қудратҳои аждаҳои глобалистиро ба ҳаракат овард, ва он гоҳ чоҳи беқаър беҳудоиро раҳо кард, ки дар ниҳоят Трампро дар кӯчаҳои Садӯм ва Миср кушт. Ҳангоми қонуни якшанбе он ҳайвоне, ки ҳаштум аст ва аз ҳафт аст, аз чоҳи беқаър боло хоҳад омад. Оғози замони муҳригузори ҷасаду чилу чор ҳазор ва анҷоми он бархостани қудрате аз чоҳи беқаърро муайян мекунад.

Он ҳайвоне, ки ту дидӣ, буд, ва нест; ва аз вартаи беҳад боло хоҳад омад, ва ба ҳалокат хоҳад рафт; ва соқинони замин, ки номӯшон аз бунёди ҷаҳон дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, дар ҳайрат хоҳанд афтод, ҳангоме ки он ҳайвонро бинанд, ки буд, ва нест, ва ҳол он ки ҳаст. Ваҳй 17:8.

Ислом он калидест, ки дар 11 сентябр вартаи беҳадро кушод ва дар вақти қонуни якшанбе низ вартаи беҳадро мекушояд. Дар миёни замони муҳригузорӣ, аждаҳо-ваҳший глобализм низ аз вартаи беҳад берун омад.

Ва ҳангоме ки шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ҳайвоне ки аз чоҳи беҳад мебарояд, бо онҳо ҷанг хоҳад кард, ва бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт. Ваҳй 11:7.

Калиде, ки ҳар се аломати роҳи як қудратро аз вартаи беҳад мекушояд, ба Муҳаммад, подшоҳи мулки Ислом, дода шуд. Ҷанги Нинево дар соли 627 ҷангеро миёни ду қудрат ифода мекард, ки нерӯи ҳар ду тарафро фарсуда сохт ва ба Ислом имкон дод, ки ба зудӣ ба қудрат бархезад. Калид дар 9/11 гардонида шуд ва болоравии Ислом оғоз ёфт, ҳарчанд андаке баъд аз он боздошта гардид. Ҷанги Нинево дар 9/11 ба таври намунавӣ тақрор ёфт, зеро дар он ҷо болоравии Ислом замоне оғоз шуд, ки фариштаи пуриктидор нозил гардид, то заминро бо ҷалоли Худ равшан созад, ва ситорае низ, ки маънояш расул аст, аз осмон афтод. Ҷанги Нинево ҳамчунин дар анҷом ба таври намунавӣ тақрор меёбад, вақте ки қонуни якшанбе фаро мерасад ва давраи дуҷуми асрҳои торик оғоз мешавад, ҳангоме ки дуди дини ислом офтобро тира месозад.

Эксетер

Қонуни якшанбе дар он вақт ба таври рамзӣ ифода меёбад, ки паёми нидои нисфи шаб ба маҷлиси урдугӯҳии Эксетер расид. Он гоҳ ҳаракатҳои ниҳонӣ барпо шудани ҳайкали ваҳшӣ оғоз меёбанд. Ташаккул, ё барпо шудани ҳайкал аз 9/11 оғоз ёфт, аммо дар анҷоми он давра, давраи эълони нидои нисфи шаб ҳамчунин як фракталӣ тамоми давраи ташаккули ҳайкал аст, ки аз 9/11 оғоз ёфта буд. Оғоз анҷомро намоёндагӣ мекунад. Воӣи яқум воӣи сеюмро рамзӣ ифода мекунад, ҳамон тавре ки фариштаи яқум фариштаи сеюмро рамзӣ ифода мекунад. Ҷанги Нинве дар анҷоми вақти муҳригузорӣ, ҷанги Нинверо дар оғоз муайян

месозад. Чанги Нинве дар қонуни якшанбе, анҷоми вақти мӯҳрғузориш, ки аз 9/11 оғоз ёфт, аммо он ҳамчунин анҷоми давраи эълони нидои нисфи шаб аст. Аз ин рӯ, чанги Нинве дар оғози эълони нидои нисфи шаб ба таври рамзӣ ифода мешавад, ки қадамҳои ниҳоиро дар ташаккули ҳайкали ваҳшӣ дар Иёлоти Муттаҳида муайян месозад; ва дар қонуни якшанбе оғози ташаккули ҳайкали ваҳшӣ дар ҷаҳон оғоз меёбад. Нинве калидест, ки хатҳои гуногунро ҳамроҳанг месозад, хатҳое ки иҷрои комили худро дар таърихи пинҳонии ояти ҷаҳон меёбанд.

Мо дар мақолаи навбатӣ боз ҳам пеш хоҳем рафт.